కథా కౌముది

గురుదేవో మహేశ్వరః....అట

కృపాకర్ పోతుల

నిర్విరామంగా మోగుతున్న ఫోను గోలకి మెలుకువ వచ్చింది పూర్ణచంద్రరావు మాస్టారికి. తెల్లగా తెల్లవారిపోయింది. గోడనున్న గడియారంవేపు చూసారు. టైం ఆరున్నర కావొస్తోంది.

"ఎప్పుడూ లేనిది ఇంత మొద్దు నిద్ర పట్టిందేంటీరోజు. మెలుకువే రాలేదు" విసుగ్గా అనుకుంటూ మోగుతున్న మొబైల్ ఆన్సర్ చేసారు.

"హలో ద గ్రేట్ పూర్ణ మాస్టారేనా, నేను సార్, "పారాయణ" స్కూల్ ప్రిన్సిపాల్ని మాట్లాడుతున్నాను. పేపర్ చూసేరా... అయ్యో ఇంకా చూడలేదా. అర్జెంటుగా చూడండి సార్...ఎందుకా, చూడండి సా.....ర్ మీకే తెలుస్తుంది. తెలుసుకున్నాక పోన్ చేయ్యండి. మీరెలాగూ చెయ్యరుగాని, నేనే చేస్తానులెండి. అప్పుడు మాట్లాడుకుందాం వివరంగా. సరేనా' వేళాకోళంగా నవ్వుతూ ఫోన్ కట్ చేసాడాయన.

మూగబోయిన ఫోన్ వేపు సాలోచనగా చూస్తూ నిలబడిపోయిన మాస్టారికి అకస్మాత్తుగా గుర్తొచ్చింది ఆ రోజు పదవతరగతి పరీక్షా ఫలితాలు వెలువడే రోజని. హడావిడిగా తలుపు తెరుచుకొని, వరండాలో పడిఉన్న పేపర్ చేతిలోకి తీసుకున్నారు. ఆతృతగా తెరిచి చూసారు. చూసిన మరుక్షణం చేష్టలుడిగి, శిలాప్రతిమలా నిలబడిపోయారు.

"పదవతరగతి పరీక్షల్లో విజయఢంకా మోగించిన 'పారాయణా' పాఠశాల. వందశాతం ప్రథమశ్రేణీ ఉత్తీర్ణతతో రాష్ట్రంలోనే ప్రథమస్థానంలో నిలిచిన పచ్చలపతకం 'పారాయణ'.

మాస్టారిని వెక్కిరిస్తూ కనిపించాయి తాటికాయంత అక్షరాలు. ఒక్కసారిగా నిస్సత్తువ ఆవహించి, పక్కనే ఉన్న స్టూలుపై చతికిలబడిపోయారాయన నిస్త్రాణగా.

రెండు నెలల క్రితం, సరిగ్గా పదవ తరగతి పరీక్షలు ప్రారంభం కావడానికి రెండురోజుల ముందు జరిగిన సంఘటన పూర్ణమాస్టారి కళ్ళ ముందు కదలాడింది.

--0--

రాత్రి ఏడుగంటలైంది. అప్పుడే స్కూల్ నుండి వచ్చిన పూర్ణచంద్రరావు మాస్టారు విశ్రాంతిగా కూర్చొని, మనవరాలు 'సుష్మ' చెప్తున్న కబుర్లువింటూ, టీ త్రాగుతున్నారు. ఇంతలో కాలింగ్ బెల్ మ్రోగింది. "ఈ సమయంలో ఎవరొచ్చుంటారబ్బా" అనుకుంటూ త్రాగుతున్న టీ రెండు గుక్కల్లో పూర్తిచేసి తలుపు తెరిచిన మాస్టారికి "నమస్కారం మాస్టారూ" అంటూ వినయంగా నమస్కరిస్తూ నిలబడ్డ అపచరిత వ్యక్తి దర్శనమిచ్చాడు. ప్రతి నమస్కారం చేస్తూ "మీరూ...." అంటూ సందిగ్దంగా ఆగిపోయారు మాస్టారు.

"నా పేరు 'శ్రీక్రిష్ణ' మాస్టారూ. ఇక్కడే "పారయణ" హైస్కూల్ ప్రిన్సిపాల్ గా పనిచేస్తున్నాను. మీతో కొంచెం మాట్లాడేపనుండి వచ్చానుసార్" అన్నాడు పరిచయం చేసుకుంటూ. ""లోపటికి దయచేయండి. కూర్చొని మాట్లాడుకుందాం" అంటూ ఇంట్లోకి ఆహ్వానించి తనుకూడా కూర్చుంటూ, "చెప్పండి మాస్టారూ. ఏం పనిమీద వచ్చారు?" అని అడిగారు గౌరవంగా.

మాస్టారి ప్రశ్నవిని ఎదురుగా కూర్చున్న ఆగంతకుడు సోఫాలో ఇబ్బందిగా కదులుతూ "ఎల్లుండి నుండి పదవతరగతి పరీక్షలు మొదలవుతున్నాయి కదా మాస్టారూ. ఆ విషయం గురించి తమతో కొంచెం మాట్లాడాలనీ" అన్నాడు వాక్యం పూర్తి చెయ్యకుండా నీళ్ళు నములుతూ.

"పదవతరగతి పరీక్షల గురించా. ఏం మాట్లాడదామనీ?" అడిగారు మాస్టారు చిన్నగా నవ్వుతూ.

మాస్టారి చిరునవ్వు చూసి ధైర్యం తెచ్చుకున్న పారయణ హెడ్మాస్టర్ "మాస్టారూ మాస్కూలు విషయం మీకు తెలియనిది కాదు. పూర్తిగా వ్యాపారపంథాలో నడపబడే విద్యాసంస్థ మాది. వందశాతం ఉత్తీర్ణత, అది కూడా అన్నీ ఫస్టుక్లాసులే మా మేనేజ్మెంట్ ధ్యేయం. రిజల్ట్స్ కొంచెం తగ్గినా నిర్దాక్షిణ్యంగా మా సేలరీస్ కట్ చేసేస్తారు. అయితే, మేము ఎంత కష్టపడినా, ఆదివారాలూ శెలవులూ ఏమీ లేకుండా, ఆటాపాటా వాళ్ళ కలలోకి కూడా రానివ్వకుండా రోజంతా స్కూల్లోనే కూర్చోబెట్టి తోమేసినా, అక్షరంముక్క రాని మొద్దువెధవలు యాభైశాతం మందైనా ఉంటారు మాదగ్గర."

"ఇంతకు ముందు పరీక్షలు ఎవరి స్కూల్లో వాళ్ళే రాసేవారు గాబట్టి ఇబ్బంది ఉండేది కాదు సార్. అన్నీ మేమే మేనేజ్ చేసుకునే వాళ్ళం. ఇప్పుడలా కాదు కదా. ఈ సంవత్సరం మా విద్యార్థులు మీ స్కూల్లో పరీక్షలు రాస్తారు సార్."

"మీ దగ్గర పరీక్షలు చాలా కఠినంగా జరుగుతాయనేది జిల్లా మొత్తం తెలిసిన విషయం. మీరంత స్ట్రిక్టుగా పరీక్షలు నిర్వహిస్తే మావాళ్ళు కనీసం సగమందైనా ఫెయిల్ అయిపోవడం ఖాయం. అందుకే తమరు

పెద్దమనసు చేసుకొని ఇన్విజిలేషన్లో కొంచెం ఉదారంగా ఉంటే ఈ సంవత్సరానికి ఎలాగోలా గట్టెక్కిపోతాం సార్. ఆ విషయమే తమర్ని రెక్వెస్ట్ చేయమన్నారు సార్ మా ఎమ్మే గారు“ అన్నాడాయన వినయంగా.

వింటున్న మాస్టారి భృకుటి ముడిపడింది. “ఉదారంగానా? అంటే ” అన్నారు కొంచెం వాడిగా.

”అదే మాస్టారూ. మాటీచర్లు పరీక్షహాలులోకి ప్రవేశించి మావాళ్ళకి జవాబులు తెలియని ప్రశ్నలకి సమాధానాలు చెప్పడానికీ, చిట్టీలు తెచ్చుకుంటే అవి చూసి రాసుకోవడానికీ ఎలాంటి ఇబ్బందీ కలిగించకపోతే చాలు సార్. అంతకంటే ఎక్కువేమీ అక్కరలేదు” అన్నాడాయన మాస్టారివేపు ఆశగా చూస్తూ.

అంతవరకూ ప్రశాంతంగా ఉన్న మాస్టారి మొహం కోపంతో జేవురించుకుపోయింది. కూర్చున్న సోఫానుండి విసురుగా లేచి నిలబడి, “నడవండి బయటకి. పవిత్రమైన ఉపాధ్యాయవృత్తిలో ఉంటూ ఇలాంటి నీతిమాలిన ప్రతిపాదనొకటి పట్టుకొని, తోటి ఉపాధ్యాయుని దగ్గరకు రావడానికి సిగ్గుగాలేదూ మీకు?” అంటూ విరుచుకు పడిపోయారు అతనిమీద.

మాస్టారి కోపం చూసి కంగుతిన్న ఆయన కూర్చున్న దగ్గర్నుండి నెమ్మదిగా లేచి నిలుచున్నాడు. నిలుచున్నాక, ఆయనవేపు సూటిగా చూస్తూ

“అనవసరంగా నోరు పారేసుకోకండి పూర్ణచంద్రరావుగారూ. మీ కేకలకి బెదిరిపోయే కుందేళ్ళేవీ లేవిక్కడ. ఒకటే చెప్పమన్నారు మా సారు. అడ్డుచెప్పకుండా మేం అడిగినదానికి సరేనంటే మూడోకంటికి తెలియకుండా, నిశ్శబ్దంగా మా పని చేసుకొని వెళిపోతాం. అన్నట్టు ఈపని మీరు ఊరికినే చెయ్యక్కరలేదు. ఇవిగో లక్షరూపాయలు. పరీక్షలైపోయాక ఇంకో లక్షిస్తామని చెప్పమన్నారు. చాలవంటే చెప్పండి, ఎన్ని లక్షలైనా పడేస్తాం. అంతేగాని, అలాంటివేమీ కుదరవ్. నా చాదస్తాలు పట్టుకొనే నేను వేలాడతానంటే మీ ఇష్టం. ఆలోచించుకోండి.” అని హెచ్చరించి బయటకు నడిచాడా ఉపాధ్యాయుడు విసురుగా.

--00—–

ఆ ఊరికే కాదు, జిల్లా మొత్తానికే పెద్దదైన ప్రభుత్వోన్నత పాఠశాల ప్రధానోపాధ్యాయులు పూర్ణచంద్రరావు మాస్టారు. “పూర్ణమాస్టారని” అందరితో గౌరవంగా పిలవబడే ఆయన జిల్లాలోని ఉపాధ్యాయవర్గాల్లో మంచి గౌరవాభిమానాలు చూరగొన్న వ్యక్తి. ‘బతకలేక బడిపంతులు’ అనే లోకోక్తిని అబద్ధంచేస్తూ, ముప్పైఐదు సంవత్సరాల క్రితమే ఏరికోరీ ఉపాధ్యాయవృత్తిని స్వీకరించారాయన.

వ్యవసాయం ముఖ్యవృత్తిగా గల మాస్టారి కుటుంబంలో ఆయన తాతగారే మొట్టమొదటి అక్షరాస్యుడు. వాళ్ళ ఊరిలో క్రైస్తవమిషనరీలు కొత్తగా ప్రారంభించిన బడిలో ఎనిమిదో తరగతి వరకు చదువుకున్న వాళ్ళ తాతగారు, “హైయ్యర్ గ్రేడ్“ శిక్షణపొంది, అదే బడిలో ఉపాధ్యాయుడిగా పనిచేసారు. స్కూల్ఫైనల్ పాసయ్యాక

సెకండరీగ్రేడ్ పూర్తిచేసి ఉపాధ్యాయవృత్తినే స్వీకరించిన మాస్టారి నాన్నగారు ఎలిమెంటరీస్కూలు ప్రధానోపాధ్యాయునిగా పదవీ విరమణ చేసారు.

ఇక మాస్టారి విషయానికొస్తే, ఇంటర్మీడియెట్ జిల్లా మొత్తానికి ప్రధముడిగా ఉత్తీర్ణులైన పూర్ణచంద్రరావుగారు కావాలనుకుంటే, సునాయాసంగా డాక్టర్ అయ్యుండేవారే. వాళ్ళ నాన్నకూడా ఆ మాటే చెప్తూ, ఎంట్రెన్స్ పరీక్ష రాయి పూర్ణా. తల తాకట్టు పెట్టైనా మెడిసిన్ చదివిస్తాను" అని అంటే మాస్టారు చిన్నగా నవ్వి

"నాకు కూడా నీలాగే టీచర్ అవ్వాలనే ఉంది నాన్నా. డిగ్రీ చేసి, ఆ తరవాత బి.ఎడ్ చేస్తాను" అన్నారట.

"మా రోజులు వేరు. అప్పుడు మేం చదివినదే గొప్ప చదువు. ఇప్పుడలా కాదు కదా. నువ్వు కూడా ఏదో అత్తెసరు మార్కులతో పాసైయ్యుంటే ఇలా చెప్పేవాడ్ని కాదు. జిల్లాకే ఫస్టొచ్చావాయె. మెడిసిన్ చదివితే సమాజంలో హోదాకి హోదా, డబ్బుకు డబ్బూ రెండూ, నీతిగా ఉంటూ సంపాదించుకోవచ్చు కదా" అని ఆయనంటే

"మన ఊర్లో నీ గౌరవానికీ హోదాకీ ఏం తక్కువైందో చెప్పు నాన్నా. మన ఊర్లో నీముందు కూర్చొని మాట్లాడతారా ఎవరైనా? నిలబడేకదా. ఇక డబ్బుల సంగతంటావా, ఇప్పటివరకూ నువ్వు నాకేమైనా తక్కువ చేసావా. ఏదడిగినా లేదనకుండా ఇస్తూనే ఉన్నావుకదా. అయినా నీకు చెప్పాలా నాన్నా. ఉపాధ్యాయుడనేవాడు వృత్తిమీద గౌరవం కలిగి. నిబద్ధతతో తనపని తను చేసుకుపోయేవాడైతే కలక్టరంతటి వాడైనా, అతని ముందు గౌరవంగా తలవొంచాల్సిందేనని నువ్వే అంటావు కదా. కనుక....నేను డాక్టర్ కాదు నాన్నా, టీచర్నే అవుతాను. కాదనకు" అనిచెప్పి వాళ్ళ నాన్నతో వాదించి మరీ బి.ఎడ్. చేసారట.

ఆ విషయం ఎంత గర్వంగా చెప్పుకుంటారో ఆయన.

ఇష్టపడి ఎంచుకున్న వృత్తికావడంతో సర్వశక్తులూ దానిమీదే కేంద్రీకరించి నిజాయితీగా పనిచేయడంతో, అనతికాలంలోనే పూర్ణమాస్టారు మంచి ఉపాధ్యాయుడనీ, ఆయన దగ్గర చదివిన పిల్లల భవిష్యత్ గురించి ఆందోళన చెందాల్సిన అవసరం ఉండదనీ గట్టి నమ్మకం ఏర్పడింది. దానితో ఆయన పనిచేసే బడిలోనూ, ఆయన బోధించే క్లాసులోనూ తమ పిల్లల్ని జాయిన్ చెయ్యడంకోసం స్కూలు ముందు ప్రజలు బారులు తీరేవారంటే అతిశయోక్తికాదు.

ఇటువంటి ఉన్నతమైన విలువలతో కూడిన నిర్విరామకృషి ఫలితంగా మాస్టారు తనని అమితంగా అభిమానించే అసంఖ్యామైన శిష్యకోటిని సంపాదించుకోవడంలో ఆశ్చర్యపడాల్సినదేమీలేదు. కాలక్రమేణా హైస్కూలు ప్రధానోపాధ్యాయులుగా పదోన్నతి పొందిన మాస్టారి ఖాతాలో ఇక మూడేళ్ళ సర్వీసు మాత్రమే మిగిలిఉంది.

అయితే గత కొన్నేళ్ళుగా పూర్ణమాస్టారు అమితమైన ఆందోళనకూ కలచివేతకు లోనౌతున్న మాట మాత్రం నిజం. అందుకు కారణాలనేకం.

విద్య లాభాలార్జించే వ్యాపారవస్తువుగా రూపాంతరంచెంది, ప్రైవేటువ్యాపారుల కబంధహస్తాల్లో బందీగా చిక్కుకుపోవడం, ప్రభుత్వపాఠశాలలు రోజురోజుకూ కునారిల్లి పోతుండడంతో పాటూ, విద్యావ్యవస్థలో విలువలు అంతరించిపోవడం వంటి వాస్తవాలు ఆయన ఆందోళనకి ముఖ్యకారణాలు.

--00--

రెండురోజుల్లో ప్రారంభం కాబోతున్న పదవతరగతి పరీక్షల నిర్వహణకి కావలసిన ఏర్పాట్లు చేయడంలో అలసిపోయి ఇంటికి వచ్చిన పూర్ణమాస్టారికి ఆరోజు ఎదురైన చేదు అనుభవం ఆయనని చాలా అశాంతికి గురిచేసింది. "ఎటుపోతోంది విద్యావ్యవస్థ? ఈ హానికరమైన ధోరణి ఇలాగే కొనసాగితే విద్యార్థులమీదా దేశభవిష్యత్తుమీదా ఇదెలాంటి దుష్ప్రభావం చూపిస్తుంది!" అని మధనపడుతూ అశాంతిగా గడిపారా రాత్రి చాలాసేపు.

తెల్లవారింది. యధావిధిగా స్కూలుకి చేరుకున్న పూర్ణమాస్టారు స్కూలంతా ఒకసారి రౌండ్ వేసి, ఏర్పాట్లు సంతృప్తికరంగా చేయబడినట్టు మరొకమారు నిర్ధారించుకొని వచ్చి తన సీట్లో ఇలా కూర్చున్నారో లేదో అలా ఫోను మోగింది.

"నమస్కారం పూర్ణమాస్టారూ. నేను ఎమ్మెల్యే మోహనరావుని మాట్లాడుతున్నాను. బావున్నారా" అంటూ అభిమానంగా పలకరించాడాయన మాస్టారిని.

"బాగున్నాను సార్. మీరు క్షేమమే కదా. పెద్దవారు తమరేంటి ఇలా ఫోను చేసారు?" అని అడిగారు గౌరవంగా.

"డైరక్టుగా విషయానికొచ్చేస్తాను మాస్టారూ. రేపట్నుండీ మీస్కూల్లో పదవతరగతి పరీక్షలు జరుగుతున్నాయికదా. పరీక్షల్లో మీరు చాలా స్ట్రిక్టుగా ఉంటారన్నది జగమెరిగిన సత్యం. అందుకే మీదగ్గర పరీక్షలంటేనే వణికిపోతున్నారండీ పిల్లలు. ఇక తల్లిదండ్రులైతే కాస్త చూసీ చూడనట్టు పోయేటట్టుగా మాస్టారినెలాగైనా మీరే ఒప్పించాలి సార్ అంటూ ఒకటే గొడవ. సరే అని మాటిచ్చేంతవరకూ వదిలిపెట్టలేదంటే నమ్మండి. గనుక మాస్టారూ, కాస్త పెద్దమనసు చేసుకొని ఈసారికి ఇన్విజిలేషన్ కాస్త లిబరల్గా కానిచ్చెయ్యండి. ఈ చిన్నసాయం చేసిపెట్టండి చాలు. మీ పేరు చెప్పుకుంటారందరూ" అంటూ మనవిచేసారు.

ఎమ్మెల్యే విన్నపం విన్న మాస్టారికి ఏం సమాధానం చెప్పాలో తోచలేదు ఓ క్షణం. వెంటనే తేరుకొని "నా విషయం మీకు తెలియనిదికాదు కదు సార్. ఎంత కష్టపడి విద్యాబోధన చేసి, చేయిస్తానో, పరీక్షలు కూడా అంత నిజాయితీగానూ నిర్వహిస్తాను. గత ముప్పైఐదు సంవత్సరాలుగా నా పద్ధతి ఇదే సార్. అలాంటిది, ఈ వయసులో దానికి

తిలోదకాలిచ్చి, మీరడిగినట్టు పరీక్షలు నిర్వహించడం నా వల్లయ్యేపని కాదు సర్. క్షమించాలి తమరు" అన్నారు ప్రతీపదాన్నీ వత్తి పలుకుతూ.

అంతే. దెబ్బతో ఎమ్ఎల్ఏ గారిలో అంతర్లీనంగా ఉన్న "అపరిచితుడు" రంగప్రవేశం చేసి, 'మాస్టారూ, మీరూ" లాంటి బహువచనప్రయోగాలు తీసవతల పారేసి "ఏమనుకుంటున్నావయ్యా నీ గురించి నువ్వు. మహాత్మాగాంధీ బామ్మర్దిననుకుంటున్నావా. రేపు నీ స్కూల్లో పరీక్ష రాసేదెవరో తెలుసా? "పారయణ" స్కూలుపిల్లలు. ఆ స్కూలెవరిదో తెలుసుకదా. ఆయన తలచుకుంటే నిన్ను శంకరగిరిమాన్యాలు పట్టించడమే కాదు, ఉద్యోగంలో లేకుండా కూడా చెయ్యగలడు జాగర్త ఏమనుకుంటున్నావో. ఏదో వయసులో పెద్దాడివని మర్యాదగాచెప్తుంటే నీతికబుర్లు వల్లిస్తున్నావే. మర్యాదగా చెప్పినట్టుచెయ్. లేదా....." అంటూ హెచ్చరించి ఫోను పెట్టేసాడా ప్రజాప్రతినిధి.

నిర్ఘాంతపోయారు పూర్ణమాస్టారు. పరీక్షలు నిష్పాక్షికంగానూ, నిజాయితీగానూ నిర్వహించినందుకు ప్రజలనుండీ, అధికారులనుండీ ప్రశంశలందుకున్న గతం గుర్తొచ్చి గుండె బరువెక్కింది. రాష్ట్రస్థాయిలో గవర్నరు చేతులమీదుగానూ, జాతీయస్థాయిలో రాష్ట్రపతి చేతులమీదుగానూ ఉత్తమఉపాధ్యాయపురస్కారం అందుకున్న బంగారుక్షణాలొకసారి గుర్తొచ్చాయి. "ఏవి తల్లీ నిరుడు కురిసిన హిమసమూహములు" అనుకుంటూ నిట్టూర్చారు బాధగా.

పరీక్షలు మొదలయ్యాయి. పరీక్షరాయడానికి వచ్చిన విద్యార్థులని క్షుణ్ణంగా తనిఖీచేసి దొరికిన చిట్టీలూ వగైరా చెత్తబుట్టల్లో పడేసిగాని హాల్లోకి అడుగుపెట్టనీయలేదు పూర్ణమాస్టారు. సెల్ఫోనుల్లాంటి పరికరాలు చుట్టుపక్కల ఎక్కడా కనబడకుండా కఠినచర్యలు తీసుకున్నారు. పరీక్షల్లో ఏవిధమైన అవతకవలు జరిగినా సహించేదిలేదని ఇన్విజిలేటర్లనీ, ఇతర సిబ్బందినీ గట్టిగా హెచ్చరించారు. 'పారాయణ' స్కూలు టీచర్లు కొంతమంది సెంటర్లోకి ప్రవేశించే అవకాశం దొరుకుతుందేమోనని "గోతికాడనక్కల్లా" అటూఇటూ తచ్చాడి, వాళ్ళ ఆటలక్కడ సాగవని గ్రహించి, తిరిగి వెళ్ళిపోయారు.

మొదటిరోజు పరీక్ష ఏవిధమైన ఒడిదుడుకులూ లేకుండా నిర్విఘ్నంగా జరిగిపోయింది. "హమ్మయ్య" అని నిట్టూర్చారందరూ. రెండవరోజు కూడా ఎలాంటి అవాంచనీయ సంఘటనలూ చోటు చేసుకోకుండా పరీక్ష జరిగిపోవడంతో "మీ దగ్గర వాళ్ళ పప్పులుడకవని అర్థమైందిసార్ వాళ్ళకి. ఇక మీ జోలికి రారు చూడండి" అంటూ హర్షం వెలిబుచ్చారు ఉపాధ్యాయులూ సిబ్బందీ. ఇక ఆతరవాత పరీక్షలన్నీ సజావుగా జరిగిపోవడంతో, తలమీద నుంచి పెద్దబరువు దించినట్టయింది పూర్ణమాస్టారికి.

పరీక్షలైపోయాక మిగలిన సెలవులన్నీ తనకిష్టమైన 'వివేకానందుని' రచనలు చదువుకుంటూ తీరికగా గడిపేసారు పూర్ణమాస్టారు. చూస్తుండగానే రోజులు గడచిపోయాయి. పరీక్షా ఫలితాలు వెలువడ్డాయి.

తొంభైశాతం ఉత్తీర్ణతతో మాస్టారి స్కూలు ఎప్పటిలాగనే జిల్లాలోని ప్రభుత్వపాఠశాలలన్నిటిలోనూ ప్రథమస్థానంలో నిలిచింది. కాని 'పారాయణ' వందశాతం ఉత్తీర్ణత సాధించడం చూసాక ఆ ఆనందంకాస్తా ఆవిరైపోయింది. కాస్త ఆలోచించాక, ఆ విజయం ఎలా సాధ్యమయ్యింటుందో అర్ధమయ్యాక మాత్రం ఆయన మనసు మాటల్లో వర్ణించశక్యంకాని ఆవేదనతో నిండిపోయింది.

అంతలోనే 'పారాయణ' స్కూలు ప్రిన్సిపాల్ దగ్గరనుండి మళ్ళీ ఫోను.

"దిమ్మదిరిగి మైండ్ బ్లాకయ్యిందా పూర్ణచంద్రరావుగారూ!? నేనారోజే చెప్పలేదూ మా సారేంటో ఆయన పవరేంటో. ఎంత సొమ్మైనా పడేస్తాం. కాస్త కళ్ళు మూసుక్కూర్చోండి మాస్టారూ అని చిలక్కి చెప్పినట్టు చెప్పాను. వినిపించుకున్నారా!?. అబ్బే... విలువలూ వంకాయలూ అంటూ...ఓ... నీతివాక్యాలు వల్లించేరు. చూసారుగా ఏం జరిగిందో. అందుకే, ఇప్పటికైనా కళ్ళు తెరిచి, కాస్త లౌక్యంగా బ్రతకడం నేర్చుకోండి సార్. మీమంచికోరి చెప్తున్నాను" అంటూ జ్ఞానోపదేశంగావించి, ఫోన్ పెట్టేసాడు.

అతని మాటలు విన్న పూర్ణమాస్టారి మనసు మరింత కలతచెందింది. విలువలు మృగ్యమైన ఇలాంటి వ్యవస్థలో పనిచేయడానికి 'అవసరమైన అర్హతలు' తనకు లేవు గనుక ఉద్యోగానికి రాజీనామా చేసి, రెండేళ్ళ సర్వీసు త్యాగంచేసి, గౌరవంగా నిష్క్రమిస్తేనో, అన్న ఆలోచన వచ్చిందే తడవు...ఆయనలోని అంతరాత్మ దెబ్బతిన్న నాగుబాములా బుసలుకొడుతూ తలెత్తింది. 'భీరువులా పారిపోదామనుకుంటున్నావా, సిగ్గులేదూ' అంటూ కఠినంగా ప్రశ్నించింది.

ఎటూ నిర్ణయించుకోలేని సంకటస్థితిలో రోజంతా, తిండికూడా తినకుండా ఆలోచిస్తూ గడిపారాయన. కంటిమీద కునుకులేకుండా అశాంతిగా అటూఇటూ తిరుగుతూనే ఉన్నారు రాత్రంతా. గంటలు గడిచిపోతున్నాయి గాని, ఒక నిర్ణయానికి మాత్రం రాలేకపోతున్నారు.

రాత్రంగా భారంగా గడిచిపోయింది. ఇంకా కొద్ది సేపట్లో తెల్లవారబోతోంది. సరిగ్గా ఆసమయానికి, ఎట్టకేలకు, మాస్టారి మస్తిష్కంలో చెలరేగుతున్న అంత:స్సంఘర్షణ ఒక కొలిక్కి వచ్చింది. పూర్ణమాస్టారు ఒక స్థిరమైన నిర్ణయం తీసుకున్నారు. అలా నిర్ణయం తీసుకున్న తరవాత కొద్దిక్షణాల్లోనే, దూదిపింజలా తేలికైన హృదయంతో, మంచంమీద వాలారు. మండుతున్న కళ్ళు మూసుకున్నారు అలసటగా.

శుభసూచకంగా తన బంగరుకిరణాల్ని నలువేపులా వెదజల్లుతూ, సదాగతి దర్శనమిచ్చాడు తూరుపుదిక్కున...లోకమంతా కొత్తవెలుగులు నింపుతూ.

"ఠంగ్ ఠంగ్' మంటూ జేగంటలు మోగించింది గోడనున్న గడియారం మాస్టారిని 'విజయోస్తు' అంటూ ఆశీర్వదిస్తున్నట్టుగా.

Click here to share your comments